

Ruth Ware

Unul câte unul

Traducere din limba engleză și note de
Andrei Covaciu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: unsplash.com/@jwaibel; unsplash.com/@teyajpg;
Guliver/Getty Images/© Claire Willans

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Andreea-Lavinia Dădârlat
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WARE, RUTH

Unul câte unul / Ruth Ware; trad. din lb. engleză și note de Andrei Covaciu. –
București: Editura Trei, 2021

ISBN 978-606-40-1103-9

I. Covaciu, Andrei (trad.) (note)

821.111

Titlul original: *One by One*

Autor: Ruth Ware

Copyright © Ruth Ware, 2020

First published as *One by One* by Harvill Secker, an imprint of Vintage. Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.

Ruth Ware has asserted her right to be identified as the author of the Work.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1103-9

Extras din secțiunea „Despre noi“ a paginii de internet a companiei Snoop¹

Salut! Noi suntem Snoop. Treceți pe la noi, trimiteți-ne un mesaj, spionați-ne — ne este indiferent cum ne contactați. Noi suntem *cool*. Voi?

Topher St Clair-Bridges

Cine-i șefu'? Păi, dacă e să fie cineva, acela e Toph. Cofondatorul Snoop (împreună cu fosta lui iubită, fotomodelul/artista/profesionista superșmecheră @evaluation). Totul a început aici. Dacă nu-l găsiți la birou, atunci probabil face schi acrobatic la Chamonix, își pierde mințile prin clubul berlinez Berghain sau poate doar trândăvește. Îl puteți găsi pe Snoop la @xtopher sau prin asistentul lui personal, Inigo Ryder — singurul care îi poate spune lui Topher ce să facă.

Ascultă: Oscar Mulero / Like a Wolf

Eva van den Berg

De la Amsterdam la Sydney, de la New York la Londra, cariera a purtat-o pe Eva prin toată lumea — însă acum ea s-a stabilit în cartierul Shoreditch din Londra, unde locuiește împreună cu soțul ei, finanțistul Arnaud

---

¹ În engleză, băgăcios, curios, a-și băga nasul peste tot. (N.t.)

Jankovitch, și cu fiica lor, Radisson. În 2014, ea a fondat Snoop împreună cu (pe atunci) partenerul ei @xtopher — ideea lor pornind de la o unică dorință: să păstreze legătura, în pofida celor 5 000 de kilometri de ocean care îi despărțeau. Între timp, Toph și Eva s-au despărțit, însă legătura dintre ei a dăinuit: Snoop. Luați legătura cu Eva la @evaluation sau prin intermediul asistentei sale personale, Ani Cresswell.

Ascultă: Nico / Janitor of Lunacy

Rik Adeyemi **șeful banilor**

Rik este tipul cu cash-ul, cel care numără banii, paznicul vistieriei... înțelegeți voi. E la Snoop de la începuturi și îl știe pe Toph de și mai multă vreme. Ce-am putea spune? Snoop este o afacere de familie. Rik locuiește împreună cu soția lui, Veronique, în cartierul londonez Highgate. Îl puteți spiona la @rikshaw.

Ascultă: Willie Bobo / La Descarga del Bobo

Elliot Cross **geniu IT**

Poate că muzica reprezintă inima companiei Snoop, însă ADN-ul ei este codul, iar Elliot este maestru în domeniu. Înainte ca Snoop să devină un logo roz-aprins pe mobilul tău, el era doar câteva linii de Java scrise pe ecranul calculatorului unei anumite persoane — iar acea persoană era Elliot. Prieten la cataramă cu Toph încă de pe vremea când nu aveau nevoie să se bărbierească, Elliot este mai cool decât ar trebui să fie un geniu. Spionați-l la @ex.

Ascultă: Kraftwerk / Autobahn

Miranda Khan
țarina prietenilor

Mirandei îi plac tocurile ascuțite, hainele de firmă și cafeaua *adevărată*. Între o gură de cafea din Guatemala, macerată carbonic, și o vizită pe site-ul Net-a-Porter, Miranda reprezintă zâmbetul pe care Snoop îl adresează lumii. Vrei să ne scrii, să spui ceva, să ne reproșezi cine știe ce sau doar să ne saluți? Cel mai bine ar fi să te adresezi mai întâi Mirandei. Snoop știe că nu vei avea niciodată suficienți *follower*-i... sau prieteni. Miranda poate fi printre ei, fă asta la @mirandelicious.

Ascultă: Madonna / 4 Minutes

Tiger-Blue Esposito
regina relaxării

Chintesența calmului suveran, Tiger își păstrează zenul ei tipic făcând zilnic yoga, fiind mereu atentă și, desigur, lăsând să-i susure în urechi un flux continuu de Snoop, cu ajutorul căștilor ei audio XXL. Atunci când nu execută câte o Bhujapidasana sau când nu se relaxează cu câte o Anantasana (o poziție de yoga în care stai întins pe-o parte și-ți ridici un picior), Tiger unge roțițele dințate de la Snoop, asigurându-se că arătăm cum nu se poate mai bine și că spunem tot! Relaxează-te cu ea la @blueskythinking.

Ascultă: Jai-Jagdeesh / Aad Guray Nameh

Carl Foster
jurist

Nu există nicio îndoială — Carl este cel care ne ține pe drumul drept, asigurându-se că ori de câte ori spionăm o facem fără să încalcăm legea. Absolvent al UCL, Carl

Ruth Ware

și-a făcut ucenicia la firma de avocatură Temple Square Chambers. De atunci și până acum, a lucrat pentru o sumedenie de firme internaționale, în special din zona divertismentului. Locuiește în Croydon. Spionați-l la @carlfoster1972.

Ascultă: The Rolling Stones / Sympathy for the Devil

Știre preluată de pe site-ul BBC News
Joi, 16 ianuarie

4 BRITANICI MORȚI ÎNTR-O STAȚIUNE MONTANĂ DE SCHI

Exclusivista stațiune franceză de schi St Antoine a fost săptămâna aceasta zguduită pentru a doua oară de vestea unei tragedii, la numai câteva zile după producerea avalanșei care a ucis șase persoane, lăsând timp de câteva zile o mare parte a regiunii fără curent electric.

Informații recente arată că într-o cabană pentru schiori izolată, afectată de avalanșă, s-au desfășurat evenimente demne de o adevărată „casă a ororilor”, în urma cărora patru cetățeni britanici au murit, alți doi ajungând la spital.

Alarma a fost dată abia când supraviețuitorii au străbătut mai mult de cinci kilometri prin zăpadă, reușind să ceară ajutor prin radio. Ne întrebăm de ce autoritățile franceze nu au restabilit mai repede rețelele de electricitate și telefonie mobilă, după avalanșa de duminică.

Etienne Dupont, șeful poliției locale, a refuzat să comenteze, anunțând doar că „investigația este în curs de desfășurare”, însă purtătorul de cuvânt al Ambasadei Britanice din Paris a declarat: „Putem confirma că am fost informați cu privire la decesul celor patru cetățeni britanici în departamentul Savoie al Alpilor Francezi și că, în această etapă a

investigației, poliția locală tratează aceste incidente ca pe un caz de crime în serie. Transmitem pe această cale condoleanțele noastre prietenilor și familiilor victimelor”.

Familiile persoanelor decedate au fost anunțate.

Se pare că opt supraviețuitori — despre care se crede, de asemenea, că ar fi cetățeni britanici — ajută cu informații investigațiile poliției.

Acest an s-a remarcat prin căderi de zăpadă masive, neobișnuite. Avalanșa de duminică a fost a șasea produsă de la începutul sezonului de schi, numărul total al victimelor din această regiune muntoasă ajungând acum la 12.

CU CINCI ZILE MAI DEVREME

LIZ

ID Snoop: ANON101

Ascultă: James Blunt / You're Beautiful

Admiratori Snoop: 0

Abonați Snoop: 0

Îmi țin căștile în urechi, în microbuzul care ne-a luat de la aeroportul din Geneva. Ignor privirile încurajatoare ale lui Topher și ale Evei, care tocmai și-a întors capul spre mine. Cumva, asta mă ajută. Mă ajută să ignor vocile din capul meu, vocile *lor*, care mă trag în direcții diferite, asaltându-mă cu declarațiile și dovezile lor de prietenie.

Prefer să-l las pe James Blunt să le acopere vocile, să-mi spună de nenumărate ori că sunt frumoasă. Ironia acestei declarații mă face să râd, dar mă abțin. Minciuna asta are ceva reconfortant.

E 1:52 p.m. Pe geamul microbuzului se vede un cer cenușiu-metalic, în vreme ce fulgii de zăpadă se învârtesc hipnotic în bătaia vântului. E ciudat. Zăpada depusă deja este atât de albă, însă, când cade, pare gri pe fundalul cerului. Ai zice că sunt niște fulgi de cenușă.

Am început să urcăm. Ninsorea devine tot mai deasă pe măsură ce înaintăm; fulgii de zăpadă nu se mai topesc de cum se lovesc de geam, ci se lipesc de el și apoi alunecă, ștergătoarele de parbriz îi dau la o parte transformându-i într-un fel de pâraiaș care curge orizontal în dreptul scaunului pasagerului. Sper că microbuzul este dotat cu anvelope de iarnă.

Șoferul schimbă viteza; ne apropiem de o nouă serpentină. Microbuzul se clatină luând curba strânsă, pământul dispare și, pentru o clipă, am senzația că ne vom prăbuși — o senzație de vertij care îmi întoarce stomacul pe dos și mă face să amețesc. Închid ochii, blocând orice percepție exterioară și cufundându-mă în sunetele muzicii.

Apoi melodia se sfârșește.

Iar eu sunt singură, auzind în capul meu o singură voce, pe care nu o pot amuți. E vocea mea. Iar ea îmi șoptește o întrebare pe care mi-am pus-o încă din clipa în care avionul a decolat de pe pista aeroportului Gatwick.

De ce am venit? *De ce?*

Cunosc însă răspunsul.

Am venit pentru că nu-mi permiteam să nu vin.

ERIN

ID Snoop: N/A

Ascultă: N/A

Abonați Snoop: N/A

Continuă să ningă — fulgi mari, albi, căzând leneș și depunându-se pe crestele, pârtiile și văile din St Antoine.

În ultimele două săptămâni, stratul de zăpadă a atins trei metri, iar prognoza meteo nu anunță nicio schimbare a vremii. „O adevărată zăpadapocalipsă“, cum i-a spus Danny. „Zăpadarmagedonul.“ Teleschiurile au fost închise, apoi redeschise, apoi închise din nou. Acum aproape toate teleschiurile din stațiune sunt închise, însă micul și devotatul funicular care duce către modestul nostru cătun încă funcționează. E protejat cu geamuri din plexiglas, așa că nici cele mai mari troiene nu îl afectează, zăpada se depune pur și simplu peste tunelul de sticlă, neavând cum să ajungă la șine. Ceea ce e bine — pentru că, în puținele zile în care este oprit, noi rămânem complet izolați. Nu există niciun drum care să ducă la St Antoine, cota 2000... oricum, nu în timpul iernii. Totul — de la oaspeții cabanei și până la mâncarea

pentru micul dejun, prânz sau cină — trebuie să vină cu funicularul. Doar dacă nu cumva ai bani pentru un transfer cu elicopterul (care, culmea, nu poți spune că nu se aude în zona asta). Dar elicopterele nu zboară dacă vremea nu e prielnică. Dacă e viscol, rămân toate, în siguranță, în vale.

Dacă mă gândesc prea mult la toate astea, încep să am o senzație ciudată — un fel de claustrofobie care contrastează cu panorama amplă pe care o putem admira pe ferestrele cabanei. De vină nu este numai zăpada, ci poporul de amintiri neplăcute care mă asaltează. Dacă mă opresc mai mult de un minut sau două, imagini nepoftite încep să mi se bulucească în minte — degete amorțite ieșind prin zăpada compactă, lumina apusului pe pielea vineție, scânteierea genelor acoperite de chiciură. Din fericire, azi nu am timp să mă opresc. E trecut de ora 1, iar eu încă fac curat în penultimul dormitor, când aud zgomotul gongului de la parter. E Danny. Mă strigă pe nume, apoi adaugă ceva ce nu înțeleg.

— Ce e? întreb eu de sus, iar el strigă din nou, vocea lui părând de data asta mai limpede.

Probabil că, între timp, s-a mutat în casa scării.

— *Am spus* că mâncarea e gata. Supă de păstârnac cu trufe. Așa că mută-ți fundu-ăla leneș încoace!

— Da, șefu', îi strig eu ironic.

Mă grăbesc să golesc coșul de rufe din baie în sacul negru, înlocuiesc punga din coșul de gunoi, apoi cobor în salonul de la intrare, unde mă întâmpină mirosul apetisant al supei lui Danny, dimpreună cu replicile filmului *Venus în blănuri* venind dinspre televizorul din bucătărie.

Sâmbăta este deopotrivă cea mai bună și cea mai proastă zi a săptămânii. Cea mai bună, pentru că se schimbă seriile și nu avem oaspeți, eu și Danny având cabana numai pentru noi, liberi să lenevim la piscină, să stăm în bazinul exterior cu apă fierbinte și să dăm muzica oricât de tare vrem.

Cea mai proastă, pentru că se schimbă seriile, ceea ce înseamnă nouă paturi duble cărora trebuie să le fie schimbată lenjeria, nouă băi de curățat (11, dacă pui la socoteală toaleta de la parter și cabina de duș de lângă piscină), 18 fișete pentru echipamente de schi de curățat și de aspirat, ca să nu mai menționez livingul, sufrageria, biroul, salonul și locul de fumat de afară, de unde trebuie să adun toate chiștoacele dezgustătoare pe care fumătorii continuă să le arunce pe unde se nimereste, în pofida faptului că au la dispoziție o mulțime de scrumiere și de găleți cu nisip. Bine cel puțin că de bucătărie se ocupă Danny, deși are și el propria listă de sarcini. Fiecare seară de sâmbătă se lasă cu câte o cină memorabilă. Trebuie să ne pregătim sufletește pentru următorii oaspeți, îți dai seama.

Acum stăm amândoi la masa mare din sufragerie, iar eu citesc pe sărite informațiile pe care Kate mi le-a trimis azi-dimineață pe e-mail și mai iau din când în când câte o lingură din supa lui Danny. Este dulce, e gătită simplu, natural și are bucățele crocante pe deasupra — feliuțe de păstârnac perpelite în ulei de trufe, cred.

— Supa asta chiar e bună, comentez eu.

Știu ce trebuie să zic în astfel de momente. Danny își dă ochii peste cap, de parcă ar vrea să spună ceva de genul „păi, cred și eu“. Danny numai modest nu e. Dar în bucătărie nu-l întrece nimeni.

— Crezi că o să le placă la cină?

Evident, se așteaptă să primească și mai multe complimente din partea mea, însă nu-l pot condamna pentru asta. Atunci când e vorba despre mâncarea gătită de el, Danny este o adevărată divă care, asemenea oricărui alt artist, se bucură că operele îi sunt apreciate.

— Sunt sigură c-o să le placă. E minunată, te încălzește și... ăăă... e *eclectică*, comentez eu străduindu-mă să găsesc cuvântul potrivit care să definească acea calitate care face ca supa lui să fie atât de gustoasă.

Lui Danny îi place ca laudele pe care i le aduci să fie cât mai *precise*.

— Ca o toamnă turnată cu polonicul în farfurie. Ce altceva le mai gătești?

— Am făcut *amuses-bouches*, începe Danny să enumere pe degete felurile de mâncare. După care se va servi supa asta cu trufe. Apoi pulpă de căprioară pentru carnivori și *ravioli* cu ciuperci pentru vegetarieni. *Crème brûlée* ca desert. Și, la urmă, brânzeturile.

Crème brûlée făcută de Danny este un adevărat hit, e bună de mori. Am văzut cu ochii mei turiști bătându-se pe câte o porție în plus.

— Sună perfect, spun eu încurajator.

— Numai să nu avem parte, de data asta, de niște nenorociți de vegani care nu anunță că sunt vegani, răspunde el ursuz.

Încă nu și-a revenit după săptămâna trecută, când unul dintre oaspeți s-a dovedit a fi nu doar vegan, ci și intolerant la gluten. Cred că încă nu a iertat-o pe Kate.

— Kate a zis *cât se poate* de clar, spun eu încercând să nu-l irit pe Danny. O persoană cu intoleranță la lactoză,

una cu intoleranță la gluten și trei vegetarieni. Niciun vegan. Asta-i tot.

— Asta s-o crezi tu, răspunde Danny continuând să-și savureze martiriul. Sunt sigur că măcar una dintre ele evită pe cât posibil carbohidrații sau ceva de genul ăsta. Sau e fructariană. Sau respiratoriană.

— Păi, dacă e respiratoriană, n-o să te deranjeze, nu-i așa? comentez. Aici au parte de tot aerul pe care și-l pot dori.

Fac un gest larg către fereastra imensă care domină latura sudică a încăperii. Se văd crestele Alpilor, o panoramă atât de impresionantă, încât, cu toate că acum trăiesc în acești munți, mă face să mă opresc locului în unele zile, atâta frumusețe tăindu-mi răsufarea. Azi vizibilitatea este redusă, norii sunt joși, iar aerul este înțesat cu fulgi de zăpadă. Însă într-o zi senină, aproape că poți zări lacul Geneva. În spatele nostru, spre nord-est, se înalță Dame Blanche, cel mai înalt munte din zonă, care domină valea St Antoine, eclipsând totul în jur.

— Citește numele lor, mă îndeamnă Danny sorbind o lingură de supă, ceea ce face ca la urechile mele să ajungă ceva de genul „șitește umele or“.

Accentul îi plasează originile, fără dubiu, undeva în sudul Londrei, deși știu că Danny a copilărit în Portsmouth. Niciodată nu știu dacă joacă teatru sau nu. Danny este un artist și, cu cât ajung să-l cunosc mai bine, cu atât sunt mai fascinată de melanjul complicat de identități aflat dincolo de aparențe. Cea a moșului londonez obraznic, pe care o afișează de față cu oaspeții, este numai una dintre ele. În serile libere petrecute împreună în St Antoine, l-am surprins oscilând între un Guy Ritchie de nota 10 și